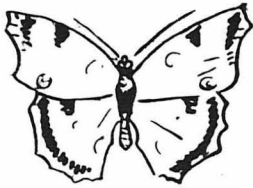

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΛΙΑ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνάχεια εκ του προηγούμενου)
Τέλος, διαν όλοι βρέθηκαν στη βράντα, ό στρατηγός ρώτησε τόν αλλόγχην:

—Μά τί λέγατε πού όλίγοι, άγαπητέ μου κόρη; Μού φεράτε σταφύλια;

—Ναι, είτε ή Νατάσα πού φαινόταν πούν τρομαγμένη. Καί αυτό πού μās είτε ό κύριος αλλόγχης δέν είχε καθόλου εύθυμο... 'Ο γιός του Ντουσέ, τού κηπουρού τής αλλής, δηλητηριάστηκε γιατί έφαγε από τά ίδια σταφύλια πού ό κύριος κόρης μās έφερε, καθώς φαίνεται, χτές έδω...

—Μά πού είτε αυτά τά σταφύλια; Πού είτε; 'Εγώ δέν τά είδα καθόλου... φώναξε ή Ματρένα. Σās είδα χτές, κύριε κόρη, κάτω στον κήπο, μά φύγατε σχεδόν άμέσως, πράγμα πού με ξάρνασε άρκετά... Πρέπει να διαφωτισουμε αυτή την ιστορία...

—Ναι, πρέπει να τη διαφωτίσουμε... Πρέπει να μάθουμε τί έγιναν αυτά τά σταφύλια...

—Βέβαια, είτε ό Ρουλταμπλι, μισορουνό να προκαλέσουν κανένα διωπύημα...

—'Αν δέν προκαλέσουν κανένα, τραβίσει ό αλλόγχης.

—Μά, έπιτέλους, ρώτησε ό στρατηγός, σε ποιόν τά δώσατε;

—Τά είχα φέρι μεσα ό' ένα κομμάτι άπό άσπρο χαρτόνι... Ένα κομμάτι πού βήκα στο σπίτι τού Ντουσέ. Την πρώτη φορά πού ήθαμ έδω, δέν είχα βήκα... Είχατε βγή περίπατο... Σε λίγο ξαναγύρισα πάλι κι είπα ότι ό στρατηγός είχε ανέβει στο δωμάτιό του να πλαγιάσει... 'Ηταν πούν βισωτός γιατί ήθελε να προφύγει το τραγού γιά την Ηετρούπολι... 'Επειδή λοιπόν αντίπαρτα κάτω στον κήπο τόν Μιζάλη Νικολάεβιτς και τού Βόρι Αλεξάνδρβιτς, ανέθεσε ό' αυτούς την παραγγέλια μου... 'Αφροα το κομμάτι κοντά τους, άπάνω στο μικρό τραπέζι τού κήπου, και τούς παρακάλεσα να μη λησμονήσουν να σās πούνε ότι ήρρισε να πλύνει τά σταφύλια.

—Μά είτε άπίστευτο! Μά είτε τρομερό! φώναξε ή Ματρένα. Τί έγιναν λοιπόν αυτά τά σταφύλια; Πρέπει να τού μάθουμε...

—Ναι, πρέπει να τού μάθουμε! είτε κι ό Ρουλταμπλι.

—Πρέπει να ρωτήσουμε τού Βόρι και τού Μιζάλη; πρόσθεσε ή Νατάσα. Θεέ μου! Θα έφαγαν ίσως άπ' αυτά τά σταφύλια! Είναι ίσως άρρωστοι...

—Νά τους! είτε ό στρατηγός.

'Ολοι άμέσως στράφηκαν προς την πόρτα. 'Ο Μιζάλης κι ό Βόρις ήπιαναν έξένη την στιγμή μέσα.

'Ο Ρουλταμπλι, ό όποιος είχε τραβηχτεί σε μία σκοτεινή γωνιά κάτω άπ' τή σάλα, δέν έκανε το παραμικρό από την έκφραση τών δύο αυτών προσώπων πού τού παρουσιάζονταν σαν δύο άνιγνιστα προς λήση. Ό δυν άξιοματιζοί φαινόσανταν γελαστοί, πέρα πούν γελαστοί ίσως...

—Μιζάλη! Βόρι! 'Ελάτε έδω!... φώναξε ό στρατηγός. Τί κάνετε τά σταφύλια πού έφερε ό κύριος αλλόγχης;

'Ακουγοντας την ξαφνική αυτή ερώτηση, οι δύο ύπασισταί, αλληλοκατάβριζαν και φάνηκαν γιά μία στιγμή σαν να μιν καταλάβαιναν τί τους έλεγαν. 'Επειτα θυμήθηκαν ξαφνικά κι άπάντησαν με πούν φυσικό τόνο ότι είχαν αφήσει τά σταφύλια στο τραπέζι τού κήπου κι ότι δέν είχαν ενδιαφερθεί καθόλου γ' αυτά...

—'Αρμονήσατε λοιπόν τή σύστασι μου; παρατήρησε με ασήηρο τόνο ό κύριος Κάλτσωφ.

—Πιά σύστασι σας; ρώτησε ό Βόρις. 'Α! ναι... μās ουσήσατε να πούμε να πλύνει καλά τά σταφύλια...

—Έξέρετε τί συνέβη στο σπίτι τού κηπουρού Ντουσέ μ' αυτά τά σταφύλια, έξεκολούθησε στον ίδιο ασήηρο τόνο ό αλλόγχης. 'Ο μεγαλύτερος γιός του πέθανε δηλητηριασμένος. Καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα γιατί έπιπέκυμε να μάθουμε τί άτόγαν τά σταφύλια μου...

—Μά θα τά ξαναβήκατε κανείς ύπηρετής κάτω στο τραπέζι τού κήπου! είτε ό Μιζάλης.

—Δέν βρέθηκε τίποτε άπολύτως! βροντοφώνησε ή Ματρένα, πού κι αυτή δέν έκανε ούτε μία κίνηση από την έκφραση τών δύο άξιοματιζών. Μά, τελοςπάντων, γιατί φύγατε χτές τού βράδυ χωρίς να μās χαιρετήσετε, χωρίς ναρβήτε να μās δητε, χωρίς να ενδιαφερεθήτε να μάθετε άν ό στρατηγός σās ήθελε τίποτε;

—Κυρία, άπάντησε ό Μιζάλης ψυχρά, στρατιωτικά, σαν ν' άπαντούσε στο στρατηγό τόν ίδιο, σās ήτάμε χίλιες συγνώμες γ' αυτό. Πρέπει να σās κάνουμε μία έξομολόγησι, κι είμαι βέβαιος ότι ό στρατηγός θα με συχαρέσει. 'Ο Βόρις κι εγώ, κατά τή διάρκεια τού περιπάτου, φιλονεικήσαμε. 'Η φιλονεικία μās αυτή άγριεψε πού, ό-ταν φτάσαμε έδω και ομητούσαμε με πούν τρόπο να την κανονίσουμε πού γρήγορα, όταν ό κύριος αλλόγχης μπήκε μέσα στον κήπο. Γι' αυτό άκούσαμε άρρηκμένα όσα μās είτε και τού ήτάμε συγνώμη γ' αυτό. Μόλις δέ έφυγε, έμεις βισωτήκαμε να φύγουμε από δω γιά να κανονίσουμε τή διαφορά μās με τά δαλα στο χέρι...

—Χωρίς να πείτε σε μένα τίποτε! τόν δεικνύει ό στρατηγός. Αυτό δέν θα σās το συχαρέσω ποτέ...

—Μά μονομαζία σας σε τέτοια στιγμή, πού ή ζωή τού στρατηγού απειλείται, είτε το ίδιο σαν να χτυπήσατε μπροστά στον έλθού! φώναξε ή Ματρένα. Είναι προσοδία...

—Κυρία, είτε τότε ό Βόρις, δέν μονομαζήσατε. Κάποιος μās υπέδειξε το λάθος μας, και ήτήσα συγγώμη από τόν Μιζάλη Νικολάεβιτς, ό όποιος τή δέχτηκε μεγαλόμυχα... Δέν είν' έτσι, Μιζάλη;

—Και πούς είν' αυτός πού σās υπέδειξε το λάθος σας; ρώτησε ό στρατηγός.

—'Η δεσποινίς Νατάσα.

—Μπράβο, Νατάσα! φώναξε ό στρατηγός. 'Ελα να με φιλήσεις, κόρη μου!

Κι ό στρατηγός έσφιξε με διάκριση την κόρη του άπάνω στο πλατύ στήθος του.

—'Ελπίζω ότι δέν θα ξαναφιλονεικήσετε πάλι φώναξε στους ύπασισταί πού πάνω άπ' τόν όμο τής κόρης του.

—Σας τού ύποσχάμεθα, στρατηγέ! τού άπάντησε ό Βόρις. 'Η ζωή μου σās άνίρει.

—'Η δική μου ζωή είτε πούν καλά τώρα... Προσπαθήσατε να είστε όλοι καλά... Πέρασα μία νύχτα περιφρη, κύριοι!... Κοιμήθηκα έξοχα!... Ποτέ μου δέν κοιμήθηκα τόσο καλά...

—Είνε αλήθεια! είτε άργά ή Ματρένα. 'Ο στρατηγός δέν κοιμήθηκε πάλι ναρρωτικό!... 'Απόψε δέν τού άγγιξε καθόλου και κοιμήθηκε σαν παιδί...

—Και τού πόδι μου δάει περιφρη!

—'Πάντως είτε περιφρη πούς έξαφανίστηκαν αυτά τά σταφύλια! μονομαζήσατε ό αλλόγχης, άκούσθωντας την ήμιο-νι ήδία του.

—'Ερωτά! φώναξε ή Ματρένα. 'Αμέσως ό επιστάτης παρουσιάστηκε.

—Χτές τού βράδυ, τού είτε ή Ματρένα, όταν αυτοί οι κύριοι έφυγαν άπ' τού σπίτι, δέν προσέξατε ένα άσπρο κομμάτι άπάνω στο τραπέζι τού κήπου;

—'Οχι, κυρία.

—Και οι ύπηρετές; Μήπως κανένας άπ' αυτούς είτε άρρωστος;... 'Οχι!... Πήγαυε να μάθης...

'Ο 'Ερωτά! βγήκε έξω και σε λίγο ξαναγύρισε λέγοντας:

—Δέν είτε κανείς άρρωστος.

—'Ενώ ό αλλόγχης, ό στρατηγός κι ή Ματρένα Πέτροβνα αλληλοκαταβόνταναν έπανολαμβάνοντας γλώσσες: «Δέν υπάρχον άσθενείς!... Αυτό είτε περιφρη!...» ό Ρουλταμπλι προσώρησε κι έδωσε τή μόνη λογική εξήγησι. Μά την εξήγησι αυτή την έδωσε γιά τούς άλλους, γιατί ό ίδιος δέν την πίστευε.

—Μά, στρατηγέ, είτε, αυτό δέν είτε καθόλου παραδόξο. Τά σταφύλια θα τά έλεψε και θα τά έφαγε κάποιος λαίμαργος ύπηρετής!... Τό ότι δέν έλαβε τίποτε τραγώντας τα, σημαίνει ότι στα σταφύλια πού έφερε ό κύριος αλλόγχης δέν είχε πέσει, κατά τύχη, πού-τώς Μισορντόν... Αυτό είν' όλο...

—Αυτός ό μικρός έχει δική! φώναξε ό αλλόγχης καταγοητευμένος.

—'Εχει πάντοτε δικήν αυτός ό μικρός! επρόσθεσε ή Ματρένα περιφρη, σαν να είχε γεννησει αυτή τού Ρουλταμπλι.

Μά «αυτός ό μικρός», έποικρλοούμενος τής άφιξης τού Θανάτη Γεωργεβιτς και τού 'Ιβάν Πέτροβιτς, εργατέλευσε τή βίλλα, σ'ό-γ'οντα: μέσα στην ποστή του τού μικρού φαλίδιο με τού δηλητήριο. Καθώς είχε προσώρησε καμιά διασοσριά μέτρα και διευθύνονταν προς τίς γέφυρες πού έπρεπε να διασορή γιά να ξαναγυρίσει στην πόλι, τόν έβγασε λαγονισμένος ένας άπ' τούς ύπηρετές τής βίλλας, ό ό-ποιος τού έδωσε ένα γράμμα πού είχε ρθί με τού ταξιδρομιο.

'Ο γαρικρός χαρακτήρ τής επαγγελής τού ήταν έντελώς άγνωστος. 'Ο Ρουλταμπλι έσκασε τού φάκελλο και διάβασε τά έξής:

«Παράκλησις στον κ. 'Ιωσήφ Ρουλταμπλι να πάγη ν' άσολοιτεί με πράγμακα πού δέν τόν ενδιαφέρουν. Αυτή ή δεύτερη είδο-ποιήσις θα είτε και ή τελευταία.

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ.»

—'Ω! 'Ω! Έκανε ό Ρουλταμπλι, έχοντας τού γράμμα στην ποστή του. Εύτυχώς πού τελείωσα και δέν έχω ν' άσολοιθώ πάλι με τίποτε. Τώρα είτε ή σειρά τού Κουκιράν!... Πήαμε λοιπόν στον Κουκιράν.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

'Ο γνωστός ήθοποιός τού κινηματογράφου Ρολάν Τουρναιν στο ρόλο τού Ρουλταμπλι.

«**Η Νατάσα ρώτησε τόν πατέρα τής: «Πέρασε λοιπόν, πατέρα, καλά τή νύχτα σου; ΠΗΡΕΣ ΤΟ ΝΑΡΚΩΤΙΚΟ ΣΟΥ;...»**

VI
ΣΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

'Επειν' από λίγη ώρα, ό Ρουλταμπλι ήπιανε στο γραφείο τού άρ-

χηγού της αστυνομίας Κοιτριάν.

—'Ο τελευταίος έκλεισε καλά την πόρτα, τόν έβαλε να καθίση κι' έπειτα, αφού κάθισε κι' ο ίδιος, του είπε:

—'Εδώ μπορούμε να κουβεντιάσουμε, χωρίς να μās ενοχλήση κανείς. Σας άκούω λοιπόν...

—Κύριε, είπε ο Ρουλιτακιλί, έχω και να σās κάνω τόν άπολογοισμό της άποστολής μου και να την αναθέσω πειά όλοκληρη σε σās. Σε σās άπόκειται τώρα να διαρωτίσετε όριστικά αυτή τη σσοτεινή υπόθεση, συλλομαβάνοντας τόν ένοχο, τόν όποιο δέν θέλω να μάθω. Αυτό άφορά εσάς! Σας πληροφορώ μόνο ότι την περασμένη νύχτα θέλησαν να δηλητηριάσουν τόν στρατηγό, ρίχνοντας μέσα στο ναοκιωτό του θεοισγο άρσενικο, τόν όποιο βλέπετε μέσα σ' αυτό τόν φιαλίδιο. Τό άρσενικό αυτό τόν άφαιραν πωανάτιστα άπ' τιά σταφύλια πού πήγε στο στρατηγό ο αλλόλογης κόμης Καλτόφφ και τιά όποια έξαφανίστηκαν χωρίς να ξέρη κανείς τί άπόγιναν...

—'Ναι! 'Α! Έκανε ο Κοιτριάν. 'Η υπόθεση αυτή είν' ο ι κ α γ ε ν ε ι α κ ή... Σας τόν ελξα πη άπό την πρώτη φορά...

—'Η υπόθεση, τού άπάντησε ο Ρουλιτακιλί, είνε λιγώτερο οικογενειακή όν' ό,τι φαντάζεστε, γιατί ο δολοφόνος μπαίνει μέσα στη βίλλα άπ' έξω. Άντιθέτως πρός ό,τι φαντάζεστε, δέν κατοικεί μέσα στη βίλλα.

—Και πώς λοιπόν μπαίνει; ρώτησε ο Κοιτριάν.

—'Από τόν παράθυρο τού μικρού σαλονιού πού βλέπει στο Νέβα. Έμπικρε συχνά άπ' αυτό τόν δρόμο... Κι' άπό εκεί θα ξαναμική, να είνε στε βέβαιος... Έκει θα τόν πιάσετε, άν ενεργήσετε με σύνεση.

—Πώς ξέρετε ότι μπικρε πολλές φορές άπό εκεί;

—Ξέρετε πόσο είνε τόν ύψος τού παράθυρου άπ' τόν μικρό δρόμο πού περνάει άπό κάτω. Για ν' άνεβη ως εκεί χρησιμοποιεί ένα λίκκι, τού όποιοιο οί σιδερένιοι κρίκοι έχουν λιγισι άρατά άπ' τόν βάρος του.

—'Επίσης τιά σημάδια τού γάντζου πού έχει μαζί του και με τόν όποιο πιάναται άπ' τόν παράθυρο, φαίνονται καθαρά στο ξύλινο κυκλίδωμα τού παράθυρου.

—Μά αυτό τόν παράθυρο είνε κλειστό, παρατήρησε ο Κοιτριάν.

—Τού τόν άνοίγουν άπό μέσα.

—Ποιός λοιπόν; Ποιός;

—Δέν θέλω να ξέρω τίποτε γι' αυτό...

—'Ε, τότε είνε ή Νατάσα... 'Η μων βέβαιος ότι ύπάοει μαά έ-

χ ι δ ν α μέσα στη βίλλα... Θά σās πω τώρα ότι δέν τοιμάει πειά να βγή άπ' τη φωλιά της, γιατί ξέρει πώς την επιβλέπουν κι' ότι κανένα άπ' τιά διαβριματά της δέν μās ξεφεύγει... Τό ξέρει! Την είνδοποιήσαν... Την τελευταία φορά πού βγήκε μόνη έξω, πήγε στην Παλιρά Ντερέβα... Τί πήγε να κάνει σ' αυτή τη βρομερή σινουλία, στο κέντρο τών έπανασοτων; Σας ρωτάω!... Μά ξαναγίρικε χωρίς να δη κανένα, χωρίς να χιτωπή κανμμιά πόρτα, γιατί άντελήρηθη πώς την παρακολουθούσαν. Δέν μπορεί πειά να τόν εδ ή ξέω και γι' αυτό τούς μπαίξει μέσα στο σπίτι της...

—Δέν είνε παρ άνας... πάντοτε ο ίδιος! είπε ο Ρουλιτακιλί...

—Είστε βέβαιος γι' αυτό...

—'Η εξέτασις τών ίχνων στο παράθυρο και στο λίκκι δέν άφνει κανμμιά άμφριβολία σχετικώς...

—'Η άθλία!...

—Κύριε Κοιτριάν, μού φαίνεται ότι ή δεσποινίς Νατάσα σās άποσχολεϊ πολύ. Δέν ήθα εδω να σās μιλήσω για τη δεσποινίδα Νατάσα... 'Ηθα εδω για να σās δείξω τόν δρόμο πού ακολουθεί εκείνος πού θέλει να σσοτάση...

—Και εκείνη τού άνοίγει τόν παράθυρο...

—Δέν τόν άμφρισθιτώ αυτό...

—'Η μικρή άθλία!... Γιατί τόν μπαίξει μέσα τη νύχτα;... Πιστεύετε σε κανμμιά έρωτική ιστορία;

—Είμαι βέβ άιος γι' ά τόν άντιθέτο, άπάντησε με σταθερή φωνή ο Ρουλιτακιλί.

—Κι' εγώ! Κι' εγώ! φώναξε ο Κοιτριάν. 'Η Νατάσα δέν μπορεί να έρωτευθή! 'Η Νατάσα δέν έχει καρδιά! 'Η Νατάσα δέν έχει παρ ά μόνο μυαλό! Και, ξέρετε, δέν χρειάζεται πολλές καιρός σ' ένα μυαλό πού τόν δηλητηριάσε ο μηδενισμός για να μην άποσθοχωρή μπροστά σε τίποτε...

—'Ο Κοιτριάν έμικνε μιιά στιγμή σσεφικτός, ενώ ο Ρουλιτακιλί τόν κούτταξε σιωπηλός.

—Μά είνε τάχα άνακαταμειμένοι οί μηδενισοί σ' αυτή την υπόθεση; ξαναέρε ο Κοιτριάν. "Όλα όσα μού είπατε με κάνουν να έπιμείνω περισσότερο στην ιδέα μου ότι πρδείται περ ά οικογενειακού δράματος... καθαρώς οικογενειακού δράματος... Ξέρετε ότι, άν πεθάνη ο στρατηγός, ή Νατάσα θα γίνη πάμωλοτη;...

—Τό ξέρω... άπάντησε ο Ρουλιτακιλί, μ' ένα τόνο πού άντιχίρσε αλλόλοτα σ' αυτά τού άοχηγού της αστυνομίας και τόν έκανε να τόν κούτταξη στα μάτια.

Μά ο Ρουλιτακιλί γύρικε άλλου τόν κεφάλι του.

—Τι έχετε; ρώτησε ο Κοιτριάν.

—'Εγώ;... Τίποτε... άπάντησε ο Ρουλιτακιλί. Πρδεται μόνο να σās άπονησω σ' αυτό: Είμαι βέβαιος ότι βρισκόμαστε μπροστά στο μηδενισμό...

—Και τί σās κάνει να έχετε αυτή την ιδέα;

—'Από εδω!

Και ο Ρουλιτακιλί έδειξε στον Κοιτριάν την έπιστολή πού είχε λάβει πρδ άλλου.

—'Ω! 'Ω! Έκανε ο Κοιτριάν. Σας σημάδεψαν!... Προσέγγετε!...

—Δέν έχω πειά να φοβηθώ τίποτε!... Δέν θ' άσχοληθώ πειά με τίποτε... Ναι, έχωμικ να κάνουμε μ' έναν έπανασοτάτη... μα έπανασοτάτη με τόν δ ι κ ο τ ο υ τ ο ρ ο π ο ο... 'Ο τρόπος τής ενεργείας τού δέν μούίξει καθόλου με τών άλλων έπανασοτων πού ή κεντροική επιτροπή τούς όπάζει με μιιά βόμβα κι' οί όποιοι θισοιάζουν τη ζωή τούς εκ τών προτέρων!

—'Ως πού φτάνουν τιά ίχνη πού άνακαλύφτηκε;

—'Ως τη μικρή βίλλα Κριστόφφου.

'Ο Κοιτριάν, άκούοντας τιά λόγια αυτά, άνατήρησε:

—Έκει δηλαδή πού κατοικεί ο Βόρι; φώναξε. Λάθος!... Τώρα τιά καταλαβάνω όλα... 'Ο Βόρι;... 'Ενα άρροστο πωλό άκάμα... Κι' είν' άρροσθισομένος με τη Νατάσα... Παιίζει διπλό παγκρίδι... Θέλει να ξενάγη τόν στρατηγό με τούς μηδενιστές για να πάρη κατοπιν τη μεγάλη πρδία της Νατάσας...

—Στη βίλλα Κριστόφφου, τόν δίκασε γαλιρία ο Ρουλιτακιλί, κατοικεί επίσης κι' ο Μιχάλης Κορσοάφφ...

—Είνε ο πού τίμιοσ, ο πού σίγουρος στρατιώτης τού Τσάρου...

—Δέν είνε ποτέ κανείς σίγουρος για τίποτε, άγαπητέ μου κύριε Κοιτριάν...

—'Α! Είμαι σίγουρος για έναν άνθρωπο σάν κι' αυτόν...

—Δέν είνε ποτέ κανείς σίγουρος για τούς ανθρώπους, άγαπητέ μου κύριε Κοιτριάν...

—'Εν πάση περιπτώσει, εγώ είμαι σίγουρος για τούς ανθρώπους πού χρησιμοποιώ στη δουλειά μου.

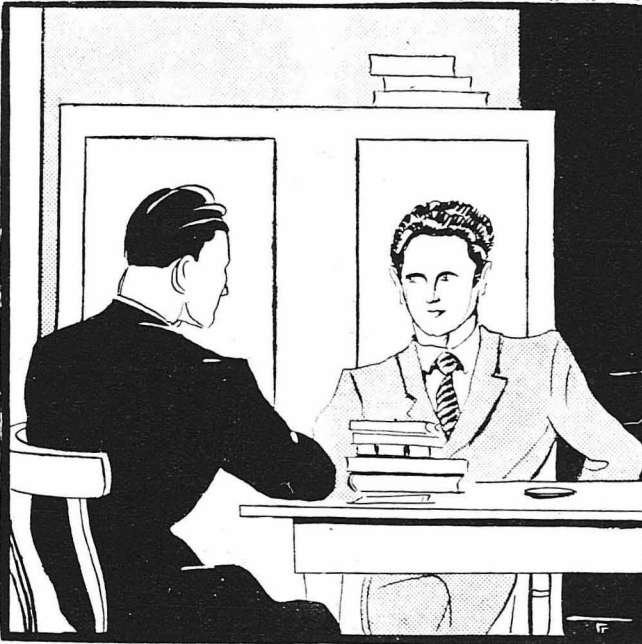
—Δέν έχετε δίκιο...

—Τι θέλετε να πητε;

—Κάτι πού θα σās βοηθήση στην έπιχειρήση, την όποια θ' άναλαβετε, γιατί έλπικω ότι θα θελήσετε να πιάσετε τόν δολοφόνο. Γι' αυτό δέν σās τόν κούττω, χειρίζονται άνθρωποι με ποτηρία, άνθρωποι τετραπέφατοι... Μά πρδ Θεού, μη στείλετε μεταξύ τών πρωτοφρον αυτών, τόν άν θ ρ ω π ο τ η ς ε ι δ ι κ η ς δ α σ φ α λ λ ε ι α ς, ο ο π ο ι ο ς ε π έ β λ ε π ε τ ο π α ρ α θ υ ρ ο. ε ν ω ο ἄ λ λ ο ς σ κ α ρ φ α λ ω ν ε ς α ὐ τ ὀ...'

—'Ε; Έκανε ο Κοιτριάν, με καταλαβάνοντας.

—Διάβολε! είτε ο Ρουλιτακιλί. Αυτές ή αναβάσεις στο παράθυρο είχαν άρχισι άπό τόν καιρό πού οί άνθρωποι σās επέβλεπαν από-

—Κύριε Κοιτριάν, μού φαίνεται πώς ή δεσποινίς Νατάσα σās άποσχολεϊ πολύ.

μη, μερα και νύχτα, τη βίλλα. Δέν ξέρετε λοιπόν ότι π ά ν τ ο τ ε ο ἰ δ ι ο ς ε ἄ ν θ ρ ω π ὀ ς σ α ς φώλαγε τη νύχτα, κάτω άπό τόν παράθυρο... Τό βιβλίο πού ή στρατηγία Γρεμισσοφ κροπόσε σχετικώς, μού έδωσε την πληροφορία αυτή. Οί άλλοι σσοκοί άλλαξαν θέσεις, μα αυτός ξημώσε πάντοτε να τόν τοποθετήση εκεί, πρδμια πού άλλωστε δέν τού τόν άμφρισθιτώσε κανείς, γιατί δέν είνε πρδμια καθόλου εύχάριστο να περνάει κανείς φρεξ δόλοκληρης τη νύχτα, πισω άπό ένα τοίχο, σ' ένα ερημικό χωράφι. Οί άλλοι προτιμώσαν να φυλάνε μέσα στη βίλλα, ότων είχαν άφρονη βόττα, κροσι της Κρομισας και μεξέδρες... Αυτόσ ο πρδωτό όνομαίεται Τοϊμάν.

—'Ο Τοϊμάν!... 'Αδύνατο!... Είνε ένας άπό τούς καλύτερους πρδκτορες τού Κιέβου... Μού τόν σίστησε ο Γκουνσοφσκι, ο άοχηγός της «Οζράνας».

'Ο Ρουλιτακιλί έμορφωσε σαρκαστικά.

—Ναι!... Ναι!... Ναι!... μούγρικσε ο Κοιτριάν. "Όλοι σαρκάζουν άμα άκούε τόν όνομα τού άοχηγού της «Οζράνας».

Και σκρόθηκε άπό τη θέσι του. Μισοάνοιξε την πόρτα, έδωσε μιιά διαταγή ρωσικά και ξαναγίρικσε πισω και κάθισσε.

—Τώρα, είτε, θα μού διηγηθήτε με δλες τις τίς λεπτομείρεις την ιστορία τού δηλητηριού και τών σταφυλιών τού αλλόλογου. Σας άκούω.

'Ο Ρουλιτακιλί τού διηγηθήκε με κάθε άριθεία, μα χωρίς κανένα σκόλο δικό του, όλα όσα ξέρομικ.

(Ακολουθεί)